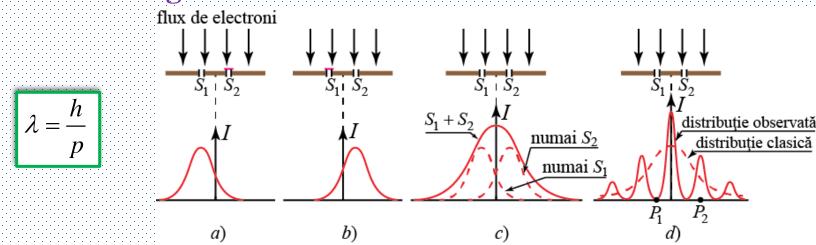
Ipoteza și formula lui Louis de Broglie

În 1924, Louis de Broglie a înaintat ipoteza despre dualitatea undăparticulă. Relațiile cantitative care leagă proprietățile de particulă și de undă ale particulelor sunt aceleași ca și pentru fotoni

$$\varepsilon = h\nu$$
 $p = \frac{h}{\lambda}$

Astfel, oricărei particule care posedă impuls îi este asociată o undă (undă de Broglie), a cărei lungime de undă este determinată de formula de Broglie

Fiecărei particule de substanță i se pune în corespundere o funcție de coordonate și timp $\Psi(x, y, z, t)$, numită amplitudine a probabilității sau funcție de undă.

Probabilitatea înregistrării particulei într-un moment arbitrar de timp t într-un punct arbitrar al spațiului (x, y, z) este proporțională cu pătratul modulului acestei funcții $|\Psi(x, y, z, t)|^2$, cu alte cuvinte cu intensitatea undei asociate.

$$d\mathscr{P} = \left| \Psi(x, y, z, t) \right|^2 dV \qquad \Longrightarrow \qquad \left| \Psi(x, y, z, t) \right|^2 = \frac{d\mathscr{P}}{dV}$$

În acest fel, $|\Psi(x, y, z, t)|^2$ are sensul de **densitate a probabilității** de a înregistra particula într-un anumit loc în spațiu

Experiența lui Davisson și Jermer

$$d\sin\alpha_1 = \lambda \qquad \longrightarrow \qquad \frac{h}{p} = d\sin\alpha_1$$

$$h = pd\sin\alpha_1$$

Exprimăm impulsul și energia microparticulei prin numărul de undă al undei asociate: h h 2π p^2 $\hbar^2 k^2$

$$p = \frac{h}{\lambda} = \frac{h}{2\pi} \frac{2\pi}{\lambda} = \hbar k; \qquad E = \frac{p^2}{2m} = \frac{\hbar^2 k^2}{2m}$$

$$E = h\nu = \frac{h}{2\pi} 2\pi\nu = \hbar\omega \qquad \qquad \hbar = \frac{h}{2\pi} = 1,05 \cdot 10^{-34} \text{ J} \cdot \text{s}$$

Vitezele de fază și de grup ale undei asociate $v_f = \frac{\omega}{k} = \frac{\hbar \omega}{\hbar k} = \frac{E}{p} = \frac{p}{2m} = \frac{v}{2}$ unde v este viteza microparticulelor

Energia microparticulelor $\hbar \omega = \frac{p^2}{2m} = \frac{(\hbar k)^2}{2m} \longrightarrow \hbar \frac{d\omega}{dk} = \frac{\hbar^2 k}{m}$

$$\longrightarrow u = \frac{d\omega}{dk} = \frac{d(\hbar\omega)}{d(\hbar k)} = \frac{dE}{dp} = \frac{2p}{2m} = \frac{p}{m} = \frac{mv}{m} = v \longrightarrow u \neq v_f$$

Unda asociată particulei libere nu reprezintă o undă monocromatică, ci un pachet de unde. Viteza acestui pachet coincide cu viteza particulei *v*.

Relațiile de incertitudine ale lui Heisenberg

Considerăm o particulă împreună cu unda de Broglie asociată ei, care se mișcă de-a lungul axei Ox cu viteza de grup

$$u = \frac{d\omega}{dk} = \frac{d(2\pi\nu)}{d(2\pi/\lambda)} = -\lambda^2 \frac{d\nu}{d\lambda}$$

$$\operatorname{dar} \lambda = \frac{h}{p} \implies d\lambda = -\frac{hdp}{p^2}. \quad \operatorname{Deci} u = -\lambda^2 \frac{dv}{d\lambda} = \lambda^2 \frac{dv p^2}{hdp} = \frac{h^2}{p^2} \frac{dv p^2}{hdp} = \frac{hdv}{dp}$$

$$u = \frac{\Delta x}{\Delta t} = h \frac{\Delta v}{\Delta p_x} \longrightarrow \Delta p_x \cdot \Delta x = h \Delta v \cdot \Delta t \longrightarrow \Delta t \ge \frac{1}{\Delta v} \longrightarrow \Delta t \cdot \Delta v \ge 1$$

Substituind, obținem

Analogic

$$\Delta p_{x} \cdot \Delta x \ge h$$

$$\Delta p_{y} \cdot \Delta y \ge h,$$

$$\Delta p_{z} \cdot \Delta z \ge h.$$

Să estimăm lățimea pachetului de undă asociat cu o particulă liberă care se deplasează cu o viteză de grup u = v. Fie la momentul inițial t = 0 pachetul de unde are lărgimea Δx_0 . După timpul t, lărgimea pachetului va crește cu mărimea

$$\Delta x = \Delta u \cdot t$$

Evaluăm mărimea Δu .

Observăm, că $\Delta u = \frac{du}{dp} \Delta p$. Întrucât u = v și v = p/m

$$\Delta u = \frac{dv}{dp} \Delta p \approx \frac{1}{m} \Delta p = \frac{1}{m} \cdot \frac{h}{\Delta x_0} \longrightarrow \Delta x = \frac{h}{m \Delta x_0} \cdot t$$

Considerăm un electron liber localizat la momentul inițial de timp într-un domeniu de dimensiuni atomare $\Delta x_0 = 10^{-10}$ m. După un timp t = 1s, lărgimea pachetului:

Dachetului:
$$\Delta x = \frac{h}{m\Delta x_0} \cdot t = \frac{6,62 \cdot 10^{-34}}{9,11 \cdot 10^{-31} \cdot 10^{-10}} = 7,27 \cdot 10^6 \,\text{m} = 7270 \,\text{km}$$

Ecuația fundamentală a mecanicii cuantice nerelativiste

În a.1926, fizicianul austriac Erwin Schrödinger a stabilit ecuația fundamentală a mecanicii cuantice pentru microparticule care se mișcă cu viteza v << c: (ecuația nestaționară sau temporală)

$$i\hbar \frac{\partial \Psi}{\partial t} = -\frac{\hbar^2}{2m} \nabla^2 \Psi + U(x, y, z, t) \Psi$$

unde U(x, y, z, t) energia potențială a microparticulei în câmpul de forțe în care se mișcă

Condițiile impuse funcției de undă:

- 1) Funcția de undă trebuie să fie finită, continuă și univocă;
- 2) derivatele parțiale $\frac{\partial \Psi}{\partial x} = \frac{\partial \Psi}{\partial y} = \frac{\partial \Psi}{\partial z} = \frac{\partial \Psi}{\partial t}$ trebuie să fie continue;
- 3) funcția $|\Psi|^2$ trebuie să corespundă interpretării statistice, adică funcția de undă trebuie să satisfacă condiția de normare a probabilităților $\int |\Psi|^2 dV = 1$

Ecuația staționară Schrödinger

Dacă U = U(x, y, z) atunci soluția ecuației Schrödinger poate fi reprezentată ca $\Psi(x, y, z, t) = \psi(x, y, z) \cdot \varphi(t)$

reprezentată ca
$$\Psi(x, y, z, t) = \psi(x, y, z) \cdot \varphi(t)$$

 $i\hbar \psi \frac{\partial \varphi}{\partial t} = -\frac{\hbar^2}{2m} \varphi \nabla^2 \psi + U \psi \varphi \times \frac{1}{\psi \varphi} \longrightarrow i\hbar \frac{1}{\varphi} \frac{\partial \varphi}{\partial t} = -\frac{\hbar^2}{2m} \frac{\nabla^2 \psi}{\psi} + U(x, y, z) \longrightarrow$
 $i\hbar \frac{1}{\varphi} \frac{\partial \varphi}{\partial t} = E$ $\longrightarrow \frac{d\varphi}{\varphi} = \frac{E}{i\hbar} dt \longrightarrow \varphi = \varphi_0 e^{-\frac{iEt}{\hbar}}$
 $-\frac{\hbar^2}{2m} \frac{\nabla^2 \psi}{\psi} + U(x, y, z) = E$ $\longrightarrow \nabla^2 \psi + \frac{2m}{\hbar^2} \left[E - U(x, y, z) \right] \psi = 0$

unde E este o constantă care are dimensiunea unei energii. Se poate demonstra că E reprezintă energia totală a particulei.

Soluțiile ecuației Schrödinger staționare se numesc **funcții proprii**, iar valorile constantei *E* care satisfac această ecuație se numesc **valori proprii**.

Miscarea particulei libere

$$U(x) = 0$$

$$E = E_c = \frac{mv^2}{2}$$

$$\frac{d^2\psi}{dx^2} + \frac{2m}{\hbar^2}E_c\psi = 0$$

$$k^{2} = \frac{4\pi^{2}}{\lambda^{2}} = \frac{4\pi^{2}m^{2}v^{2}}{h^{2}} = \frac{2m}{\hbar^{2}} \frac{mv^{2}}{2} = \frac{2m}{\hbar^{2}} E_{c} = \frac{2m}{\hbar^{2}} (E - U)$$

Astfel, ecuația Schrödinger pentru o microparticula liberă are forma

$$\frac{d^2\psi}{dx^2} + k^2\psi = 0$$

Soluția corectă, care satisface această ecuație împreună cu condiția

 $|\psi|^2 = \text{const.}$, este

$$\psi(x) = Ae^{ikx}$$

sau

unde
$$\omega = E/\hbar$$

$$\psi(x) = Ae^{ikx}$$

$$\Psi(x,t) = Ae^{i(kx-\omega t)}$$

Particula în "groapa" de potențial U(x) $U(x) = \begin{cases} 0, \text{ dacă } 0 \le x \le L, \\ \infty, \text{ dacă } x < 0; x > L. \end{cases}$ $\frac{d^2\psi}{dx^2} + \frac{2m}{\hbar^2} \left[E - U(x) \right] \psi = 0 \quad \Longrightarrow \quad \frac{d^2\psi}{dx^2} + \frac{2m}{\hbar^2} E \psi = 0 \quad \Longrightarrow$ $\longrightarrow \frac{d^2\psi}{dx^2} + k^2\psi = 0$ $\psi(x) = A \sin kx + B \cos kx$ $\psi(0) = \psi(L) = 0$ B = 0 $A \sin kL = 0$ $k_n = \frac{n\pi}{L}$ $k_n = \frac{n\pi}{L} \implies \frac{2\pi}{\lambda_n} = \frac{n\pi}{L} \implies L = n\frac{\lambda_n}{2}, \quad p_n = \hbar k_n = n\frac{\pi\hbar}{L}, \quad E_n = \frac{p_n^2}{2m} = n^2\frac{\pi^2\hbar^2}{2mL^2}$

Mărimile fizice care posedă numai anumite valori discrete se numesc mărimi fizice cuantificate.

Valorile cuantificate ale energiei microparticulelor se numesc **niveluri de energie**, iar numărul întreg *n* este numit **număr cuantic**.

$$E_{\min} = E_1 = \frac{\pi^2 \hbar^2}{2mL^2} = \frac{\pi^2 \left(1,05 \cdot 10^{-34}\right)^2}{2\left(9,11 \cdot 10^{-31}\right)10^{-20}} = 5,97 \cdot 10^{-18} \text{ J} = 37,3 \text{ eV}$$

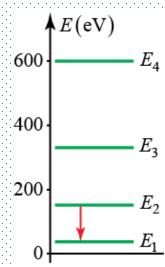
Starea electronului în care n = 1 se numește stare fundamentală.

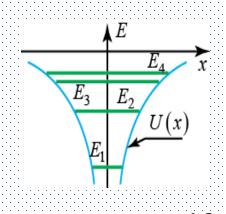
$$\psi_n(x) = A \sin\left(\frac{n\pi x}{L}\right)$$

Din condiția de normare a probabilităților

$$\int_{0}^{L} |\psi_{n}(x)|^{2} dx = 1 \longrightarrow A^{2} \int_{0}^{L} \sin^{2}\left(\frac{n\pi x}{L}\right) dx = 1$$

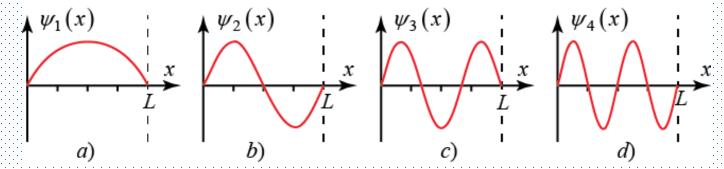
$$\frac{A^{2}}{2}L = 1 \longrightarrow A = \sqrt{\frac{2}{L}}$$

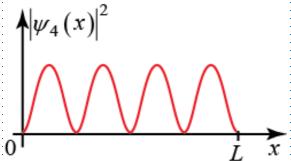
Astfel, funcțiile de undă (funcțiile proprii) ale electronului în groapa unidimensională rectangulară de potențial au aspectul:

$$\psi_n(x) = \sqrt{\frac{2}{L}} \sin\left(\frac{n\pi x}{L}\right), \quad n = 1, 2, 3, \dots$$

Densitatea de probabilitate a aflării microparticulei în starea cu numărul cuantic *n* este

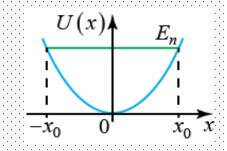
$$\left|\psi_n(x)\right|^2 = \frac{2}{L}\sin^2\left(\frac{n\pi x}{L}\right), \quad n=1, 2, 3, \dots$$

Oscilatorul liniar armonic

$$U(x) = \frac{kx^{2}}{2} = \frac{m\omega_{0}^{2}x^{2}}{2} \qquad \frac{d^{2}\psi}{dx^{2}} + \frac{2m}{\hbar^{2}} \left[E - \frac{m\omega_{0}^{2}x^{2}}{2} \right] \psi = 0$$

$$E_{n} = \left(n + \frac{1}{2} \right) \hbar \omega_{0}, \quad n = 0, 1, 2, 3, \dots$$

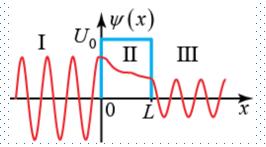

 $E_0 = \frac{1}{2}\hbar\omega_0$ — energia de zero a oscilatorului

Efectul tunel

Transparența barierei de potențial

$$T = \frac{\psi_{II}^* \psi_{III}}{\psi_I^* \psi_I} = \left| \frac{\psi_{III}}{\psi_I} \right|^2$$

Transparența barierei rectangulare de potențial

$$T = T_0 e^{-\frac{2L}{\hbar}\sqrt{2m(U_0 - E)}}$$

Transparența barierei de potențial de formă arbitrară

$$T = T_0 \exp \left[-\frac{2}{\hbar} \int_{x}^{x_2} \sqrt{2m(U(x) - E)} dx \right]$$